

Eszteró István

Versmondó

Mátray Lászlónak

A tér megborzong, ha ajkadról
áramlani kezdnek a hangok,
megfeledkezve már mindenről
csak ringatsz, rengetsz száz harangot,

minden szónál, mondatnál másképp
feszül meg és ernyed el az ideg,
tavaszba nyílik egy, de árnya
hókrisztályokká lehelve zizeg,

mintha néhány hangszínbe sirül
minden volt érzelem és gondolat,
világ végén milliárd sornyt
ki egy fennmaradt versbe oltogat

Homérosztól máig világló
emlékezettel, hogy achájok
szemérről szavanként ritkuló
ködökben röppen fel a hályog,

akárha víg Anakreóntól
Vitézig egy kortynyi bordal elég
öblíteni gyöngyöző örömet
vagy bánatot, mikor házunk leég,

és elmúlást, Omar Khajjánnal
pohárt koccintva lázzal össze,
feledni mámorok hevében
elég a szilaj vágyak öble,

úgy zeng szavad, vagy mennydörögve
kong ércesen, mint félrevert harang,
akárha legutolsó versben
hajózik együtt nagy és kis kaland.

Tabula rasa

Süthet nap is akárhány ágra,
hogya belülről más az ábra,
villámlik, reccsen rendületlen
lépésenként az ízületben,
bár ismernek engem, ismertek
kanyarok, parkok, a kiskertek
ajánlottak virágot egykor,
most társam dehogyis csak egy kór,
csalárd praktikáikkal körbe-
hálóztak az utolsó flörtre,
gráciáért adózom lázzal
színes bogyók kalárisával
mindhiába, hisz egy se tágít
diabétesztől fülzúgásig,
mint kagylóhoz marad hű monoton
tengermoraj hullámzó romokon.

Terápiára haladtomban
forgalmat áldok alattomban
hetedik napja, még van három,
a jobbulást csak szimulálom
nyugtázva, hogy lám, minden OK,
érdem, hála a doktoroké,
a tudomány más nemzedékhez
lesz gáláns, többre ma nem képes,
hát gombolom nadrágom, ingem
bőrömrre menő marketingen.

Hogyha (mint szárnyas mélyhűtőben)
pár századot csücsülnék jégben
lesve, hogy a történelem
kiolvadjon, s csapzott fejem
zöldségek között lábra állva
forgatnám körül a világra,
mely összejtig, őszrobbanásig
korrigálva pörögne máris,
amerre a perc, óra, dátum
szívet derítő raffinátum,

---

s a kötözködő genetikai
abnormitások kiszúrt titkai
mint űrszemét lemaradoznak,
tabula rasa minden kórlap.

Ihlettől ihletig

Röpke sugallat szétporló planétái között érsz
botladozó, csonkult ceruzáddal a kétes egészhez,
tán a nagy Isten is így ül csillagokat huzigálva
gyűrt felhőgomolyok közt íróasztala lapján,
míg nemesebb nem akad kéznél pazarul beragyogni
bár egy elektron méretű bolygó pillanatát is,
merre halandók bólogató, kábult tömegével
rándul a reggeli járat villamosokkal a térre,
és csenevész kertekben műgonddal gügye kertész
ágyást ró sebesen hűlt bolygónak talajába
szórva esetleg alkony után is homloka gyöngyét,
hátha seszínű törpe virága kigyúlna pirosra,

...ily csoda, persze, valószínűbb teleholdnál,
mely kifehéřült lelkét hajtja kacéran az ágra:
fodrain átüt harmatozó csöpp csokra pirulva,
nem láthatja meg ő sem az arcot túl a Tejúton
pezsgő tűzitalát kavarintó égi kupától,
ámbar sejti, a porka göröngyét mennyei ihlet
készti ragyogni derűvel, s épp nem semmi a káoszt
Isten partnereként így átrendezni világgá.

Mez

Szűz erdőben nesztelenül
széllel járok fesztelenül,
fű, fa, virág száz kitárul,
szólítsam bár pápuául,

---

másutt akárki goromba
vesémbe bámul tolongva,
vetkőztetnek tovább váltig,
hogy a csontom is átlátszik,

aztán bennem jönnek-mennek
felöltözve meztelennek,
irul-pirul pápuául
a festék is álruhául.

Hajnali éberség

Hajnali négykor rajtaütésszerűen
párducok hada fogta körül szívem
nem volt más egérút pasztillanyelésnél
vészjósló vicsorgatással vonultak vissza
bozótjaikba míg elnyúltam újra
a sötétség nyirkos pázsitján
nyilvánvaló övök a tér nyavalyás pára
én gyógyfüvet életre való jogot sem
érdemlek az állati nagy tülekedésben
amennyi elmúlót ezerszer virulenszt
sirattam mégis a további hajsza
tágítja hajnali neszre pupillám
tűröm a mellre-derékra fonódó
újabb nap nehezékét bár ernyed
már az inak szíjazatja csuszamlós parton
amerre száguld csapzottan egymást
tépve-szakítva szándék kétely
hangulatcsorda biztosabb menedék
forrását zsenge remények bokrai közt
kikutatni derűs legelővel akár ki
becsére talán méltóvá válhatott végre
annyi torlaszon béklyón kandi szemem túl
hallani torkokban dobogó vész
helyett a nyugodalmas fű és
sarjadozó vers hajladozását
hajnalok ájulatában a semmi szegélyén.

P. Buzogány Árpád

Berei békülése

Negyedik napja hullt az eső, egyfolytában. Az udvar felázott, a föld tele volt vízzel. Dénes a bakancsát törülgette a fonott lábtörlőn, aztán a kalapját rázogatta. Leült a tornácon, a kalapot felakasztotta egy szegre. Apró szemű, sűrű esővel csapkodta a szél a tócsákat.

Rágyújtott, messze fújta a füstöt. Levetette a kabátot is, magától távol tartva rázta le róla a vizet. Parányi cseppek repültek az arcába, keze fejével törölte le. Cigaretáját a tornác párkányára tette, bement, hogy megrakja a tüzet, aztán visszaült a keskeny padra. A nap az erdő fölött lehetett már, ma ki se bújt a szürke, rongyos felhők mögül.

Sokáig ült ott, a nyárra gondolt, aminek vissza kellene már térnie, meleggel és vidám fénnel, hogy felszáradjanak az utak, és kaszálni lehessen a füvet. Füttyö-részni kezdett, jobb sarkával kopogta hozzá a ritmust. A kutya feljött a tornácba, leült az ajtó elé és a bakancsaira figyelt.

— Ej-haj — eresztett el egy sóhajtást, aztán éleset füttyintett, hogy a kutya megszökte magát. — Unalmas ez az élet — nyúlt a kalap után. Bevitte a kabátot is, ráterítette az ágyra, száradjon.

Amint besötétedett, feküdt is már le, nem is vacsorázott, mert későn ebédelt. Egy darabig a rádiót hallgatta, aztán kikapcsolta, mert szörnyen recsegett.

Arra ébredt, hogy mély mordulással dörög. És szaporán egymás után, mintha szét akarna hasadni az ég. A villámlások sápadt fénnel árasztották el a szobát. Felkelt és kibámult az ablakon. Óriásit csattant ismét.

— Közel jár — motyogta.

Mintha a házak fölött durranna szét a világ, olyan félelmetes. Felöltözött és megnyitotta az ablakot. Zúgott a szél, meg-megrezdültek az ablaküvegek.

— Lesöpri még a cserepeket is — tekergette a fejét.

Sokáig tartott, amíg megritkultak a villámlások, dörgések. Már nem volt álmos, kiállt a tornácba és rágyújtott.

— Elment az ereje, mi? — szólt a kutyához. Megcsendesült a szél, halkan suhogott az eső. Aprókat nyikordult a kapu. Hallgatta egy darabig, aztán bement a szalmakalapért, jól a fejébe nyomta, és elindult a kapu felé, hogy becsukja.

Valahol messze, az erdő irányában egy piros foltot vett észre. Kezét a vizes kilincsen felejtette, úgy bámult.

— A tanya... Ég a tanya!

Kilépett a kapun és megfutamodott. A szomszédnál zárt kaput talált, egy darabig rángatta, aztán beugrott a kerítésen.